

Sygn. akt IV CSK 204/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko R. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 25 października 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 2) przyznaje adw. M. S. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w S. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych), powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 października 2013 r. Sąd Okręgowy w S. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o zasądzenie kwoty 57 340 zł. Sądy obu instancji uznały, że powódka nie wykazała, iż udzieliła pozwanemu, w czasie trwania małżeństwa stron, pożyczki w powyższej kwocie, do majątku odrębnego pozwanego ze środków należących do jej majątku odrębnego.

W skardze kasacyjnej powódka, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołała się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wskazując na potrzebę dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 162 k.p.c. przez wyjaśnienie, czy dyspozycja tego przepisu wyłącza możliwość zaskarżenia orzeczenia Sądu pierwszej instancji w sytuacji naruszenia przez sąd orzekający art. 232 zd. 2 k.p.c. przez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego, gdy przeprowadzenie takiego dowodu przez sąd z urzędu stanowi jedyny sposób przeciwdziałania niebezpieczeństwu oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który powołuje się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. powinien wskazać przepis prawa wymagający wykładni, określić jej przedmiot i zakres oraz, w wyczerpującym i wszechstronnym wywodzie prawnym przedstawić kontrowersje oraz rozbieżne oceny prawne, jakie powstają na tle wykładni przepisu i wykazać, że są one tak poważne i istotne, iż wymagają dokonania wykładni przez Sąd Najwyższy, który jeszcze nie wypowiedział się w tym przedmiocie. Jeżeli natomiast skarżący powołuje się na występujące w orzecznictwie rozbieżności co do wykładni określonego przepisu prawa, powinien przedstawić orzeczenia sądowe, w których, na skutek różnej wykładni przepisu, wydano odmienne rozstrzygnięcia (porównaj między innymi postanowienia z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, nie publ.).

Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżąca nie wykazała istnienia przesłanki przedsądu, na którą się powołała.

Nie przedstawiła żadnych rozbieżnych orzeczeń sądowych zapadłych w wyniku różnej wykładni przepisów art. 162 i art. 232 zd. 2 k.p.c., jak również istotnych i poważnych kontrowersji powstałych na tle wykładni powyższych przepisów. Jak sama wskazała, przepisy te były wielokrotnie przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego, którego orzecznictwo w tym zakresie nie jest rozbieżne i w sposób wyczerpujący wyjaśnia wątpliwości interpretacyjne, jakie mogą powstać na tle wykładni i stosowania tych przepisów (porównaj między innymi uchwały z dnia 27 października 2005 r. III CZP 55/05, OSNCP 2006/9/144 i z dnia 27 czerwca 2008 r. III CZP 50/08, OSNC 2009/7-8/1/103, oraz wyroki z dnia 22 marca 2007 r. III CSK 375/06, z dnia 5 grudnia 2007 r. I CSK 295/07, z dnia 15 stycznia 2010 r. I CSK 199/09 i z dnia 27 kwietnia 2012 r. V CSK 202/11, nie publ.). Skarżąca nie dokonała analizy tych orzeczeń pomijając zawartą w nich argumentację w uzasadnieniu wniosku. Nie wyjaśniła też, dlaczego uważa, że mimo tak liczego orzecznictwa Sądu Najwyższego w tym zakresie, nadal istnieją wskazane przez nią wątpliwości interpretacyjne.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 i 20 w zw. z § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

[aw]